

ΤΟ ΕΝΑ ΣΚΟΤΟΝΕΙ ΤΟ ΑΛΛΟ.

Ἐπρεπε νὰ μὴ ξεύρωμεν πῶς δὲν πεθαίνει μὲ τὰ σωστά του ὁ Χριστὸς, πῶς μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας θὰ δώσῃ μιὰ τῆς πλάκας καὶ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μνήμα ὡραιότερος παρ' ὅ,τι μπῆκε, διὰ νὰ ἰδῇτε ἐὰν διὰ πολλὰς ἡμέρας τὰ καταθρέγματα τοῦ Δημάρχου μας θ' ἀπέβαινον ἢ ὅχι περιττὰ ἀπὸ τὴν δακρυοπλημύραν, ἥτις τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐπιταφίου θὰ κατέκλυζε τὰς ἀθηναϊκὰς ὁδοὺς.

Τώρα τὴν ἡμέραν τοῦ Ἐπιταφίου ὁμοιάζομεν ἐν μεγάλῳ τῆς συντροφιαῖς ἐκείναις. τῶν ὁποίων ὁ ἀστεειότερος κάμνει τὸν πεθαμένον καὶ οἱ λοιποὶ διὰ νὰ τὸν μιμηθῶν πεθαίνουν κι' αὐτοί . . . σ' τὰ γέλοια.

Ἐλούετο χθὲς ἡ ἡμέρα εἰς ποταμὸν γυναικῶν. Τῆς τὸ ἐπέτρεψαν, διότι εἶναι ὁμόφυλός των ἡ ἡμέρα. Οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐκεῖναι εἶχον νὰ φοβηθῶν τίποτα. Ὅλη ἡ ἡμέρα εἶχε μίαν γυναικεῖαν ὁσμὴν. Αἱ Ἀθῆναι εἶχον μεταβληθῇ εἰς εὐρὺ κομμητήριον.

Ἐπειτα, τί τὰ θέλετε, αὐτὸς ὁ χριστιανισμὸς ἔχει κατὰ τὴν τὸ γυναικεῖον. Τὸν ἰδρυτὴν τῆς τὸν ἐγέννησε μίαν παρθένον· ὁ ἰδρυτὴς τῆς τὰς γυναῖκας πρῶτον ἐκατήχησεν εἰς τὴν νέαν θρησκείαν του. Τὸ τρυφερὸν μέρος τῆς θρησκείας ἐνεσάρκωθη εἰς τὴν Μαρίαν· τὸ ὠραῖον φύλον λατρεύει πλειότερον τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν υἱόν. Τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου — ὁ γάμος — εἶναι συνδεδεμένον μὲ τὴν θρησκείαν· οἱ ἔγγαμοι εἶναι ἱερεῖς· αἱ ἔγγαμοι εἶναι ἱερεῖαι. Οἱ ἄγαμοι εἶναι τὸ πολὺ διάκονοι· διακονοῦσιν κάποτε περιφνημα τοὺς ἱερεῖς, περιφνημότερα τὰς ἱερεῖας, αἵτινες σπασιώτατα τοὺς ἀφίνουν νηστικούς.

Ἐτρεχαν ὅλοι μὲ τὰ καλὰ των νὰ δώσουν σ' τὸν Χριστὸ τὸ φίλημά των.

Ἦμην ἄνωθεν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν.

Καὶ σ' τὸν Χριστὸν μὲ ἐντροπὴ ἔδιδαν τὸ φίλιν των.

Καὶ εἶπα :

Ἄν δὲν τὸ ἔδινε ὁ Θεὸς ν' ἀναστηθῇ, τόσα φίλια δὲν θὰ τὸν ἀφιναν νεκρόν.

Καὶ ξαναεἶπα :

Ἦθελα νὰ μούνα Χριστὸς κι' ἄς εἴν' καὶ πεθαμένος.

Ὁ ναὸς τῆς Μητροπόλεως εἶχε τὴν λειπόθυμον ἐκείνην θερμοκρασίαν θερμοκηπίου, τὴν ὁποίαν καθιστῶσι πνιγρὰν ἀπὸ εὐωδίας οἱ ἀνανάδες.

Ἄν αὐτὰ ἐγράφοντο μὲ στίχους δὲν θὰ ἐγλύτονεν ἡ ὁμοιοκαταληξία : Σατανάδες καὶ ἡ οὐρὰ, ἥτις θὰ προσέδεε τὰς δύο ὁμοιοκαταληξίας, θὰ ἦτο ἡ οὐρὰ των γυναικῶν.

Δὲν ξεύρω ἂν ἄγνοῃ ὁ δαμαλογιώτατος Δαμαλᾶς καὶ των Σατανάδων τὸ γένος, ὅπως προσποιεῖται εἰς τὴν κατήχησίν του ὅτι ἄγνοεῖ τὸ γένος των ἀγγέλων, ἐνῷ τὸ μακαριότατον, τὸ ὁποῖον ἤθελαν νὰ πάθουν τινες ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ Γόμορρα, ἐὰν δὲν κατέφευγαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λώτ, ἔπρεπε νὰ τὸν φωτίσῃ περὶ τοῦ γένους των, ἀλλ' οἱ Σατανάδες βεβαιότατα εἶναι γυναῖκες μετημφισμέναι εἰς ἄνδρας.

Τὰς εἶδα χθὲς ἐγὼ εἰς τὴν Μητρόπολιν· μὲ εἶχαν διαβολῆσαι· τὰς ἐπλησίαζα, μ' ἔφευγαν· τὰς ἔφευγα, μ' ἐπλησίαζαν.

Ah ! mais, ah ! mais, ah ! mais, ah ! mais !

Ὅτι τὸν ζούλεψα τὸν Χριστὸ, αὐτὸ σᾶς τὸ εἶπα παρὰ πάντων.

Ἐνας φίλος μου πλησιάζων ὅμιλον δεσποινίδων, τὰς λέγει : Ὅλα τὰ φίλια τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχομε κι' ἐμεῖς κανένα ; Μᾶς πῆρατε ὅτι εἴμεθα ἄχριστοι ;

Τὸ ἑσπέρας εἶχομεν τὴν **φωταψέαν**.

Χθὲς πρῶτην φορὰν ὁ οὐρανὸς μας ἐβλεπεν εἰς τὴν γῆν μας οὐρανόν, μὲ ἄστρα περισσότερα ἀπὸ τὰ δικά του. Τοιοῦτο θέαμα ἀπέτελουν αἱ χιλιάδες των ἀνημμένων κηρίων.

Αἱ δὲ πλευραὶ των κυριωτέρων ὁδῶν ὁμοιάζον μακρόθεν ταπεινωσμέναι ἀπὸ κομμάτιον ἐνάστρου στερεώματος.

Τοῦ Ἀγίου Γεωργίου διεκρίθη διὰ τὴν τετραφωνίαν του καὶ διότι ὁ ἅγιος αὐτὸς προσεῖλκυσε τὰς ὡραιότερας Ἀθηναίας.

Τῆς Ἀγίας Βιρῆνης μᾶς ἐκούρασε ἕως ὅτου νὰ βγῇ.

Καὶ ἠναγκάσθη εἰς προσβλέπων ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν λευκὸν τῆς τοῖχον νὰ εἴπῃ :

— Ἐν ὁδοῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Τὸν τῆς Χρυσοσπηλαιώσεως ἠκολούθει ὁ λαὸς τοῦ Οἰκονόμου. Ἦσαν ὅλοι Τσοῦσηδες.

Ὁ τοῦ Σωτῆρος ἀνῆκεν εἰς τὴν σχολὴν τὴν ῥωμαντικὴν, παρελάσας διὰ τῆς πλατείας των ἀνακτόρων καὶ των δειροστοιχιῶν. Ὡς φαίνεται, ἐπίστευσαν εἰς τοὺς στίχους τοῦ Βασιλεῖαδου :

Πλὴν πῶς δὲν σ' ἐβαυκάλισεν ἡ μάγισσα νεότης,

Χριστὲ, δὲν σ' ἐσυγκίνησε σεπτὴ τις ὡραιότης ;

Δὲν ἤνοιξε τὰ χεῖλη σου χαρὰς ποτε ὁ γέλως ;

Δὲν ἔδωκες ἐν φίλημα ; Δὲν ἔψαλεις ἐν μέλος ;

Τὰ βεγγαλικά ἦσαν ἄφθονα· ἀλλ' ὁ αἰφνιδίως των κρότος ἔκαμνε μερικὰς μυροφόρους νὰ κλονίζωνται αἰφνιδίως, πάντοτε ὅμως εὐρίσκοντο πλησίον των καλοὶ χριστιανοὶ οἵτινες τὰς ὑπεβάσταζον εἰς τὰς ἀγκάλας των.

Ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δουρούτη, ἂν δὲν μᾶς ἐδόθη κακὴ διεύθυνσις, ἔλαμπεν στρογγυλὸ ὡς πεντάλιον ἐκ μαγνησίου φῶς. Χωρὶς τῆς ὑπερβολικῆς του ζωηρότητος θὰ ἦτο πραγματικὴ σελήνη.

Ἦκούσαμεν τὸν ἐξῆς διάλογον ὀπισθέν μας :

— Βγῆκε τὸ φεγγάρι ;

— Μπᾶ ! δὲν ἔχομε πανσέληνον.

— Τότε θᾶναι ὁ ἥλιος.

— Μῶρε, καλὰ λές, ξημέρωσε, οὐ ! πάμε νὰ κοιμηθῶμε !

Εἰς τὸ ἴδιο μπαλκόνι ὅπου εἶδαμεν τὴν Κυριακὴν των ἀπόκρεω, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, πρὸς τὰ Χαρτεῖα, τὸν **Μάη** τῆς ἀθηναϊκῆς καλλογῆς, ἐδέχθημεν χθὲς μίαν καλοῦσαν σταγόνα τοῦ κηροῦ τῆς.

Ἦτο τὸ μόνον ζωντανὸν σημεῖον τὸ ὁποῖον δι' ἡμᾶς συνέδεσε τὴν Κυριακὴν ἐκείνην μὲ τὸν Ἐπιτάφιον.

Καλεθάν.